

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: J. H., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2014, čj. 18 Ad 6/2014-16, ve znění opravného usnesení ze dne 9. 10. 2014, čj. 18 Ad 6/2014 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl rozhodnutím ze dne 21. 5. 2007 přiznán plný invalidní důchod. Tento invalidní důchod byl rozhodnutím žalované ze dne 14. 5. 2009 odňat. V návaznosti na první kontrolní lékařskou prohlídku konanou po roce 2009 (dne 12. 8. 2010) žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 9. 2010 odňala žalobci s účinností od 20. 10. 2010 invalidní důchod. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla (rozhodnutí ze dne 28. 2. 2011), toto rozhodnutí však bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze

dne 25. 8. 2011, čj. 18 Ad 39/2011-20, zrušeno, a žalovaná jej proto nahradila novým rozhodnutím o námitkách (ze dne 24. 10. 2011). V tomto novém rozhodnutí žalovaná změnila výrok původního prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobci přiznala částečný invalidní důchod od 20. 10. 2010.

[2] Žalobce se posléze obrátil na Veřejného ochránce práv. Veřejný ochránce práv nesouhlasil se závěry žalované, a to zejména v tom, že žalobce nebyl v roce 2010 kontinuálně invalidní. Veřejný ochránce práv se mj. obrátil na Ministerstvo práce a sociálních věcí se žádostí o zjištění kontinuity trvání invalidity u žalobce. Vrchní ředitel sekce sociálních věcí ministerstva pak v návaznosti na tento podnět přikázal Okresní správě sociálního zabezpečení Karviná, aby kontinuitu trvání invalidity žalobce ke dni 20. 10. 2010 zjistila, a ať žalovaná ve věci opětovně rozhodne. Během mimořádné kontrolní lékařské prohlídky ze dne 24. 6. 2013 bylo zjištěno, že žalobce byl až do 19. 10. 2010 invalidní pro třetí stupeň invalidity [§ 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění], přičemž pro první stupeň invalidity byl invalidní až od 20. 10. 2010 [§ 39 odst. 2 písm. a) téhož zákona].

[3] Proto žalovaná postupovala podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a žalobci rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013, č. I zvýšila invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na 13 460 Kč (po valorizaci celkem 13 961 Kč) měsíčně, a to pro období od 20. 10. 2010 do 19. 8. 2011. Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění dále rozhodnutím ze dne č. II z téhož dne snížila invalidní důchod žalobce pro invaliditu prvního stupně na 6339 Kč měsíčně, a to od 20. 10. 2013. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce námitky. Žalovaná posléze rozhodnutím uvedeným v záhlaví jeho námitky zamítla. Žalobce se proti tomuto zamítavému rozhodnutí bránil žalobou. Nebylo mu jasné, proč mu bylo rozhodnutím č. I přiznáno pouze 10 splátek, a to navzdory tomu, že mu invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně byl odebrán ode dne 20. 10. 2010.

[4] Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil a věc jí vrátil zpět k dalšímu řízení. Co do rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I konstatoval, že použití § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění není příslušné na situaci, kdy žalovaná dodatečně mínila svým rozhodnutím upravit žalobci výši invalidního důchodu, která mu náležela v souvislosti s uplatněním článku II. bodu 13, věty první zákona č. 306/2008 Sb., tj. ustanovení, jež se vztahuje na případy před 1. 1. 2010 přiznaných plných invalidních důchodů, v nichž byl při první kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2009 zjištěn stupeň invalidity, který měl za následek snížení výše invalidního důchodu. Dále uvedl, že žalovaná v rozhodnutí č. II nesprávně aplikovala § 56 odst. 1, písm. c) o důchodovém pojištění, neboť tímto rozhodnutím opět vycházela ze znění čl. II. bodu 13, věty první zákona č. 306/2008 Sb., podle kterého měla snížit žalobci invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně poskytovaný dosud ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. Nešlo tedy o úpravu invalidního důchodu, který byl vyplácen doposud ve vyšší částce, než náležel, nebo byl přiznán, nebo byl vyplácen neprávem.

pokračování

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti v záhlaví cit. rozsudku kasační stížnost. Domnívá se, že rozsudek je nepřezkoumatelný a nerealizovatelný, neboť krajský soud ve výroku nespecifikoval správní rozhodnutí, které ruší. V záhlaví rozsudku sice konkretizoval rozhodnutí, které bylo jeho výrokiem zrušeno, v odůvodnění se nicméně zabýval nepřezkoumatelností prvostupňových rozhodnutí, jež předcházela žalobou napadenému rozhodnutí o námitkách. Zrušeným rozhodnutím o námitkách se vlastně vůbec nezabýval. Krajský soud ovšem uvedl, že stěžovatelka má vydat nové rozhodnutí o námitkách, které napraví soudem vytknuté pochybení rozhodnutí č. I a č. II. tak, aby tato měla náležitosti požadované § 68 správního řádu. Pokud krajský soud považoval prvostupňové rozhodnutí č. I a č. II za nepřezkoumatelná, měl je svým výrokiem rovněž zrušit.

[6] Stěžovatelka se domnívá, že rozsudek krajského soudu je pro nesprávné posouzení právní otázky nezákonný. Krajský soud prý pochybil, pokud stěžovatelce vytknul, že v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I aplikovala § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a uvedl, že o doplatku na invalidním důchodu žalobce za dobu od 20. 10. 2010 do 19. 8. 2011 měla rozhodnout podle čl. II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb. Stěžovatelka se dále domnívá, že při přezkumu rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, č. II krajský soud také nesprávně hodnotil použití § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Jestliže byl žalobci pravomocně s účinností od 20. 10. 2010 odejmut invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně (z důvodu zániku invalidity) a následně byl pravomocně přiznán nový invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, bylo nezbytné považovat tuto skutečnost (změnu stupně invalidity) za rozhodnou pro výpočet výše invalidního důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění. A na základě tohoto ustanovení pak zvyšovat, či snižovat výši invalidního důchodu dle § 56 odst. 1 písm. b) a c) zákona o důchodovém pojištění.

[7] Co se týče rozhodnutí č. I, stěžovatelka přiznala, že její výrok měl rovněž obsahovat odkaz na čl. II bod 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb. V odůvodnění tohoto prvostupňového rozhodnutí se stěžovatelka dále měla vypořádat s novým (zpětným) posudkovým závěrem o změně stupně invalidity (žalobce byl invalidní v třetím stupni až do 19. 10. 2010) a s následným snížením výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně vypláceného ve výši důchodu pro invaliditu třetího stupně od třinácté splátky po první kontrolní prohlídce po roku 2009. Také měla objasnit počítání dvanáct splátek invalidního důchodu po této prohlídce. Rozhodnutí č. II pak dle stěžovatelky má správný výrok, neboť ČSSZ byla nucena provést úpravu výše vypláceného důchodu v nesprávné výši na správnou výši, a to od běžné splátky bez vykázání přeplatku. Stěžovatelka ovšem přiznává, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí pochybila, neboť zde uvedla výpočet výše invalidního důchodu po snížení od 13. splátky, jenž neodpovídá výroku, a tento postup měl být uveden jen v odůvodnění rozhodnutí č. I. Ustanovení čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb. totiž na tuto situaci nedopadá; zde mělo být objasněno pouze snížení výše invalidního důchodu od 20. 10. 2013, a to ve smyslu § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; námitky, kterými je soud povinen se zabývat i bez návrhu, byly součástí kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.A.**]. Dále zvážil, zda tento rozsudek je pro nesprávné posouzení právní otázky nezákonný [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.B.**].

[10] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že po tom, co stěžovatelka doručila Nejvyššímu správnímu soudu její kasační stížnost, krajský soud vydal opravné usnesení ze dne 9. 10. 2014, čj. 18 Ad 6/2014-29, jímž opravil předposlední odstavec odůvodnění napadeného rozsudku tak, aby bylo zřejmé, že zrušil pouze rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 20. 11. 2013. Se zákonností tohoto usnesení stěžovatelka nijak nepolemizuje. Toto opravné usnesení přitom jednoznačně odpovídá na některé námitky stěžovatelky, zejména na to, zda krajský soud zrušil jen rozhodnutí o námitkách nebo i obě rozhodnutí prvostupňová.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

III.A.

Nepřezkoumatelnost a jiné vady rozsudku a řízení před krajským soudem

[12] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. I když krajský soud ve výroku rozsudku přesně nespecifikoval správní rozhodnutí, které rušil, ze záhlaví rozsudku, jež výroku bezprostředně předchází, je nepochybné, že krajský soud zrušil právě rozhodnutí o námitkách vydané stěžovatelkou dne 20. 11. 2013. Z judikatury zdejšího soudu navíc vyplývá, že pokud jsou v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení (žalobce a žalovaný) a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, potom obecné znění výroku nezpůsobuje nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2005, čj. 2 As 38/2004-55, č. 1070/2007 Sb. NSS).

[13] Dle stěžovatelky je napadený rozsudek zatížen nepřezkoumatelností, neboť krajský soud posuzoval přezkoumatelnost pouze prvostupňových rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I a č. II, kdežto pro vady řízení, aniž by se jím výslovně zabýval, zrušil rozhodnutí stěžovatelky o námitkách ze dne 20. 11. 2013.

[14] K tomu zdejší soud uvádí následující.

[15] Správní soudy přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů I. stupňů ve světle rozhodnutí nadřízených správních orgánů, které v rámci řízení o opravném prostředku rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravily, změnily, doplnily atp. Účelem

pokračování

dvoustupňového správního řízení je totiž oprava potenciálních chyb rozhodnutí správních orgánů I. stupně již v režimu správního řízení. Bylo by naopak v rozporu se subsidiaritou správního soudnictví, pokud by správní soud bez dalšího přezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I podle ustálené judikatury zdejšího soudu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS; nebo rozsudky ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80 a ze dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98).

[16] V nynějším případě sice krajský soud v odůvodnění označil prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I a č. II za *nepřezkoumatelné* (s. 3 napadeného rozsudku), tato vada prvostupňových rozhodnutí však byla dle Nejvyššího správního soudu zhojena rozhodnutím stěžovatelky o námitkách ze dne 20. 11. 2013. V tomto rozhodnutí stěžovatelka přehledně vysvětlila jak skutkové okolnosti, tak zákonná pravidla, která vedla k výrokům rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I a č. II. Na stranách 3 až 5 kasační stížností napadeného rozsudku krajský soud zřetelně uvedl, proč se neztotožňuje se závěry stěžovatelky uvedenými jak v rozhodnutích prvního stupně ze dne 9. 9. 2013, č. I a č. II., tak v rozhodnutí o námitkách ze dne 20. 11. 2013. Krajský soud tedy označil prvostupňové rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné, přesto jej však věcně přezkoumal se zřetelem na rozhodnutí druhého stupně. Rozsudek proto netrpí nepřezkoumatelností ani nesrozumitelností (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2007, čj. 5 Afs 58/2006-41).

[17] Výtka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[18] Stěžovatelka dále tvrdí, že odůvodnění napadeného rozsudku je pro ni nesrozumitelné. K tomu uvádí zdejší soud následující. Jelikož krajský soud výrokem zrušil rozhodnutí o námitkách ze dne 20. 11. 2013 *pro vady řízení* (nedostatky správního rozhodnutí dle § 68 správního řádu; s. 5 napadeného rozsudku), zdejší soud se také zabýval otázkou, zda správní řízení v této věci skutečně vykazovalo vady. Dospěl k závěru, že nikoliv. To, co krajský soud označil za vady řízení (dle krajského soudu nepřiléhavá aplikace konkrétního ustanovení hmotného práva), není ve své podstatě vadou řízení, ale *nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky* (srov. přiměřeně např. rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2004, čj. 6 As 40/2003-71, č. 929/2006 Sb. NSS a ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 Afs 1/2009-48).

[19] Nejvyšší správní soud tedy spatřuje v právním závěru krajského soudu o povaze rozhodnutí stěžovatelky o námitkách ze dne 20. 11. 2013 pochybení. Nicméně po prostudování krajským soudem vznesené právní otázky, zdejší soud dospěl k názoru, že otázku simultánní aplikace § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a čl. II bodu 13 zákona č. 306/2008 Sb., vyhodnotil krajský soud správně (dále viz **III.B**). Výše specifikované pochybení krajského soudu tedy, zejména s ohledem na ostatní části napadeného rozsudku, nedosahuje takové intenzity, že by mělo vliv na zákonnost tohoto rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004-59).

[20] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani nesrozumitelný; krajský soud pouze nesprávně vyhodnotil důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky. Zaměnil důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky spočívající v nezákonnosti jejího rozhodnutí za důvod spočívající ve vadách správního řízení.

III.B.

Nezákonnost rozhodnutí stěžovatelky

[21] S ohledem na obsah kasační stížnosti je klíčovou otázkou, zda krajský soud vyhodnotil postup stěžovatelky správně, a tedy, zda při opětovném rozhodování o invalidním důchodu žalobce stěžovatelka nesprávně aplikovala ustanovení § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a čl. II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že řešená problematika úzce souvisí se změnou systému invalidních důchodů, která proběhla na přelomu let 2009 a 2010. Zákonem č. 306/2008 Sb., kterým byl novelizován zákon o důchodovém pojištění, bylo zrušeno původní rozdělení invalidity na samostatně stojící invaliditu částečnou a plnou, a místo toho byla zavedena jediná forma invalidity, jež byla vymezena třemi stupni. Tento systém byl zaveden z důvodu přesnějšího členění skupin následků dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu promítajících se do míry poklesu pracovní schopnosti (blíže k tomu srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 306/2008 Sb.). Pro přechod z dřívějšího systému na systém stávající byla v čl. II zákona č. 306/2008 Sb. vymezena přechodná ustanovení, která řeší transformaci částečné a plné invalidity na jednotlivé stupně invalidity dle nové systematiky (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, čj. 3 Ads 78/2013-25).

[23] V kasační stížnosti stěžovatelka sama uznává, že ve výroku rozhodnutí č. I pochybila, neboť výrok tohoto prvostupňového rozhodnutí měl obsahovat i odkaz na čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb. Současně uznává další pochybení, která učinila (viz bod [7] shora). K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedostatky v odůvodnění svého rozhodnutí nemůže stěžovatelka napravovat vyjádřeními podanými v průběhu soudního řízení, v daném případě dokonce v řízení o kasační stížnosti (viz k tomu shodně rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58 a konstantní judikatura).

[24] Stěžovatelka se domnívá, že změnu stupně invalidity žalobce je nutné považovat za změnu skutečností rozhodných pro výši důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění, a proto je vždy v případě neprávem odepřeného důchodu nutné rozhodovat podle § 56 odst. 1 písm. b) téhož zákona o přiznání důchodu a v případě potřeby snížení zákonem stanoveného důchodu aplikovat § 56 odst. 1 písm. c). Proto nesouhlasí s právním názorem krajského soudu. Krajský soud, co do prvostupňového rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I, totiž označil použití § 56 odst. 1 písm. b) na situaci zpětného vyplácení invalidního důchodu podle čl. II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb. za nepřiléhavé; stěžovatelka dle něj měla rozhodovat o doplatku invalidního důchodu pouze na základě posledně cit. ustanovení a pak se měla řádně vypořádat s otázkou, proč se žalobci poskytuje doplatek pouze za dobu od 20. 10. 2010 do 19. 8. 2011.

[25] Zjistí-li se v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, že

pokračování

důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. [...] Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. Pokud se dle § 56 odst. 1 písm. c) téhož zákona zjistí, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplácen. Změnily-li se dle § 56 odst. 1 písm. d) téhož zákona skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).

[26] Podle čl. II bod 13 věta první zákona č. 306/2008 Sb. byl-li *plný invalidní důchod přiznán před 1. lednem 2010 a při první kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2009 je zjištěn takový stupeň invalidity, který má za následek snížení výše invalidního důchodu, sníží se výše invalidního důchodu až od třinácté splátky tohoto důchodu splatné po dni konání této prohlídky.*

[27] Z čl. II bodu 13 zákona č. 306/2008 Sb. vyplývá, že po provedení první kontrolní lékařské prohlídky, při které byl shledán pokles pracovní schopnosti neodpovídající dále invalidnímu důchodu plnému (resp. invalidnímu důchodu III. stupně), bude ještě invalidní pojištěnec pobírat po určitou dobu (tzv. pozitivní karenční doba) invalidní důchod v předcházející výši a teprve po uplynutí této doby dojde ke snížení výše důchodu tak, jak to odpovídá zdravotnímu stavu pojištěnce zjištěnému při kontrolní prohlídce (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, čj. 6 Ads 162/2012-38).

[28] Podle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2014, čj. 3 Ads 32/2013-18, se na rozhodnutí, jímž po první kontrolní lékařské prohlídce po 31. 12. 2009 dochází ke snížení stupně invalidity u důchodů přiznaných před 1. 1. 2010, a kterým se stanovuje nárok, či výše takové dávky, nevztahuje § 56 odst. 1 písm. c) a d) zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatelce tedy nelze přisvědčit v tom, že změna stupně invalidity u žalobce byla sama o sobě rozhodnou skutečností pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. d) cit. zákona. Dle Nejvyššího správního soudu si stěžovatelka při výpočtu invalidního důchodu žalobce nesprávně vyložila rozsah aplikace § 56 odst. 1 téhož zákona, neboť doplatek na důchodě související se změnou systému invalidního důchodu provedenou zákonem č. 306/2008 Sb. se řídí jen a pouze přechodným ustanovením čl. II bodu 13 tohoto zákona. Aplikace § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění byla, jak stěžovatelka ostatně i v jednání před krajským soudem přiznala, nepřiléhavá, neboť žádný invalidní důchod nebyl žalobci před vydáním prvostupňových rozhodnutí č. I a č. II. přiznán ani vyplácen v nižší částce než mu náleželo, ani mu nebyl neprávem odepřen, resp. přiznán od pozdějšího data než od jakého náleží. Stěžovatelka neměla rozhodovat podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, nýbrž měla jak do výroku, tak do odůvodnění rozhodnutí, kterým přiznala invalidní důchod prvního stupně ve výši invalidního důchodu třetího stupně od 20. 10. 2010 do 19. 8. 2011, tj. rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. I, uvést čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb.

[29] Pro úplnost zdejší soud uvádí, že od situace prostého snížení stupně invalidity souvisejícího s čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb. je nutné odlišit situaci, kdy při první kontrolní lékařské prohlídce po roce 2009 posudkový lékař pochybil (viz rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2014, čj. 5 Ads 94/2014-22), nebo např. situaci, kdy se datum vzniku invalidity překrývá s datem poslední kontrolní prohlídky, při níž již nebyl uznán invalidním (rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2013, čj. 4 Ads 23/2013-35). I tyto právní závěry stěžovatelka ve svém dalším rozhodování zohlední. Pokud má snad za to, že tyto závěry na nynější kauzu dopadají, resp. že tu existují jiné (skutkové) důvody pro ne/aplikaci čl. II bod 13, řádně to ve svém rozhodnutí odůvodní.

[30] Stěžovatelka má konečně za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013, č. II je správný, neboť byla nucena provést úpravu výše vyplaceného důchodu v nesprávné výši na výši správnou, a to od běžné splátky bez vykázaní přeplatku. Dle ní čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb. na situaci, v níž je snižována výše vypláceného invalidního důchodu, nedopadá. Dále poukazuje na své pochybení v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[31] Nejvyšší správní soud se s poukazem na výše uvedené (viz bod [28] shora) s tímto názorem stěžovatelky neztotožňuje. I v tomto prvostupňovém rozhodnutí měla žalovaná snížit výši vypláceného důchodu podle čl. II bod 13 zákona č. 306/2008 Sb. Jak správně poznamenal krajský soud, použití § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění je limitováno potřebou úpravy invalidního důchodu, který byl vyplácen doposud ve vyšší částce, než náležel; nebo byl přiznán; nebo byl vyplácen neprávem. O takovou situaci v nynější věci nešlo. Stěžovatelka tedy měla použít intertemporální ustanovení čl. II bod 13 zákona.

[32] Ani v tomto není tedy kasační stížnost důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Žalobce totiž v řízení nečinil žádné úkony.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2014

pokračování

Zdeněk Kühn
předseda senátu